

פקיד, 1973 / עמיר תומר

בתוך סככה של פח, זה לצדו של זה,
שוכבים החברים של העבר הלא-רחוק,
ללא תנועה, כמו נצבים בקרט,
עוטים שמירה של צמר, אפרה,
ספוגה בהקרה ובגבורה,
ופה אחד שותקים.
הם לא מתים,
אבל הם הרוגים.

בין ראש ערוף, ללא זרי דפנה,
לבין כף-גד כרותה, ללא לפיד הנצחון,
בין שחר הפית לשחר הדם שכבר נקרט,
עובר פקיד קטן,
אחוז אימה וקבס.
כאוטומט נטול דמעות,
סוקר את כל האלונקות
מציץ בדסקיות,
בעפרון רושם שמות,
ללא פנים, ללא זהות,
לבז נעול, חתום.
איננו מבקש מהות.
יחיד בין כה רבים.

אך מול עיניו, בשקט המבליח לעתים
בין פיצוץ הפגזים,
עולים פני אהובה מתגעגעת,
קמטי מצחה של אם שלא יודעת,
דמותו של אח באי-אי-שם נדח,

וְאֵלֹהֵי הוּא –

מִקּוֹף בְּאֶלְפֵי חֲבֵרִים,

תּוֹהָה כִּי־צַד

הוּא חָשׁ כָּל כָּדָד

לְבַד.

וּבְעֵתָהּ נִבְלַעַת בְּגֵרוֹן,

כִּי הוּא יוֹדֵעַ שְׁעַד יוֹמוֹ הָאֲחֵרוֹן,

הוּא יִשְׂאֵר פְּקִיד קָטָן,

עֲלוּב, נִשְׁכָּח,

עִם כְּבֹד זְכָרוֹן.